

underkastet, men jeg erkender paa den anden Side, at saa langt som man er naaet i denne Sag, vil det være vanskeligt at unddrage den videre Ordning af disse Forhold Statens Støtte. Ogsaa fra Kommissionens Side er det udtalt, at de Foranstaltninger, som den foreslaar, vil være af overordentlig økonomisk Værdi for alle dem, som ejer Grunde omkring Ringkøbing Fjord; ja, Kommissionen er endog saa sikker derpaa, at den udtaler, at det vilde kunne betale sig for Grundejerne selv at lade udføre og betale de Foranstaltninger, som det her drejer sig om; de vilde dog have Fordel deraf. Under disse Omstændigheder forekommer det mig at være rimeligt, at Staten opstiller som Vilkaar for, at disse Foranstaltninger gennemføres, at der ydes et Bidrag dertil fra selve Egnens Side, ikke blot fordi derved Beløbet for Statens Vedkommende vil blive formindsket, men ogsaa fordi dette vilde være et virkeligt, et ægte Udtryk for, at Befolkningen havde Trang til disse Foranstaltningers Gennemførelse, og idet jeg nu her fremsætter Forslag til Lov om Ordning af Afløbsforholdene ved Ringkøbing Fjord i Overensstemmelse med Kommissionens Forslag, foreslaar jeg i Lovforslagets § 3, at for „at de i § 1 nævnte Foranstaltninger skal komme til Udførelse, maa der inden 1. Januar 1917 fra anden Side stilles Sikkerhed for, at der vil blive godtgjort Statskassen et Beløb af 600,000 Kr. senest i Løbet af 6 Aar efter Foranstaltningernes Gennemførelse“. Man kan naturligvis sige, at et saadant Beløb er vilkaarligt valgt; nogle kunde mene, at det burde være større, andre maaske, at det kunde være mindre, men det er selvfølgelig en Ting, som jeg for mit Vedkommende er rede til at forhandle om. Jeg tror imidlertid, det er rigtigt, at selve denne Tanke bringes til Udtryk, faar sit effektive Udtryk paa den Maade, at det stilles som Vilkaar for, at Staten skal gennemføre disse kostbare Foranstaltninger, at man fra Egnens Side er villig til at yde Bidrag til dem; og jeg for mit Vedkommende antager, at man ikke kan gaa ud fra, at Egnens Befolkning ikke vil være i Stand dertil af økonomiske Grunde. Jeg tror ikke, man kan henregne de Grundejere, her er Tale om, til en saa fattig Del af Befolkningen, at de ikke vil kunne deltage i dette Tilskud. En helt anden Sag er det jo, at denne Ordning kan strande paa praktiske Vanskeligheder, eller at der i hvert Fald kan være meget

betydelige praktiske Vanskeligheder ved at tilvejebringe en saadan Sum paa en saadan Maade, at de enkelte Grundejere føler det retfærdigt. Det er da ogsaa min Forudsætning, at Sagen skal ordnes ved de lokale Myndigheder, de to Amtsraad, og de Sognekommuner, som er interesserede. Dermed skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Formanden: Eksemplarer af samtlige i Dag fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Opførelse af et nyt Garnisonssygehus i København.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 3622).

Formanden: Denne Sag kan ikke uden Tingets Samtykke behandles i Dag, men hvis ingen gør Indsigelse derimod, betragter jeg Samtykket som givet. (Op- hold). Det er givet.

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 67 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af tredie Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1916 til 31. Marts 1917.

Det Afsnit, der sattes til Forhandling, var det *Indenrigsministeren* vedrørende, nemlig Ændringsforslagene Nr. 81—98 paa Udvalgets Liste til § 14 (se Tillæg B. Sp. 893), hvortil slutter sig Bilag Nr. 74—89 (se Tillæg B. Sp. 1075), Ændringsforslag Nr. 56 paa Udvalgets Liste til Lovforslagets § 5, V. (se Tillæg B. Sp. 887),